

El piano | Míriam Cano | Actualitzat el 13/05/2014 a les 12:39

Final de curs

Jo encara no sabia què era l'amor, però aquell matí de juny alguna cosa estranya va passar

És possible que la meva primera cançó preferida fos *Sol solet* o *Cargol treu banya*, però els meus records musicals d'infantesa es remunten, exactament i nítida, al primer cop que vaig sentir *Be my Baby* de The Ronettes, a la penombra del teatre del poble, quan tenia cinc anys.

Va ser a l'assaig general del festival que cada final de curs organitzava la meva escola. Les nostres mestres s'empescaven espectacles conceptuals que tinguessin un mínim fil conductor perquè tot allò no es reduís a un munt de quitxalla ballant per torns. Si ho penso, malgrat la bona voluntat de l'organització, devia quedar força caòtic, tot plegat. No en sabíem més, teníem cinc anys.

L'estiu del 1987, aquelles professores de preescolar voluntarioses van escollir els sentiments com a nexa d'unió de les diferents coreografies. A mi em va tocar la justícia: havia d'impartir-la entre els meus companys de classe que es barallaven caracteritzats amb abillaments retrofuturistes, mentre de fons sonava el tema principal de *La guerra de les galàxies*. Eren els vuitanta i tot era ben excessiu.

Recordo poc la resta de les coreografies, però el dia en què, tots plegats, havíem d'anar al teatre i fer l'assaig general, vaig poder sentir, per primera vegada, la cançó que acompanyava la coreografia de l'amor. El bombo del principi, com un batec, les veus nasals d'aquelles tres dones que demanaven a algú que les estimés. Aquelles harmonies estranyes i fascinants.

Jo encara no sabia què era l'amor, però vull pensar que, en certa manera, aquell matí de juny, alguna cosa estranya va passar. Allà, petiteta, enfonsada a les butaques del teatre, no veia el moment que tornessin a posar la cançó. Tornar-la a sentir.

Mentre jo al·lucinava amb The Ronettes i amb la mà fent de micro cantava per casa alguna cosa semblant a *wimaihemchurdisjed weri weri gouuuu**, la meva mare va haver d'interpretar com va poder el concepte de justícia i convertir-lo en una disfressa digna per al que era, segurament, l'acte social més important de l'escola. Una disfressa que finalment va consistir en una túnica blanca, espurnejada de lluentons que formaven un triangle invertit a mode de pitet, coronat al vèrtex per un medalló que provenia d'una antiga arracada de bijuteria dels vuitanta. Va folrar unes espadenyes càmping amb roba daurada i, com a toc final, va construir una espasa amb dues fustes i unes balances fetes amb un llistó d'on penjaven els culs de dues garrafes d'oli i, a la galeria de casa, va cobrir-ho tot d'esprai daurat.

El gran dia, amb una paciència infinita, va fer-me una màscara de purpurina al voltant dels ulls delineada amb petites estrelles i, com cada matí -això no era cap novetat- va fer-me una cua de cavall tan apretada que se m'ametllaven els ulls. Em va mirar, com qui contempla la seva obra acabada, i jo vaig sortir de casa brandant l'espasa i deixant un rastre de colònia infantil pels carrers del poble. Ella resava perquè res no es desenganxés fins que em toqués el torn a l'escenari. Les mares, aquells éssers entregats.

Quan les nenes que ballaven la cançó van sortir a l'escenari vestides amb tutús roses, mallots vermells i diademes de cors, vaig pensar que la meva disfressa era infinitament millor i que havia tingut molta sort de no haver-me de vestir d'aquella manera, perquè jo odiava el rosa i les diademes.

Però seguia envejant la seva cançó.

Vaig insistir tant, durant els dies que faltaven perquè acabés el curs, que la meva mestra me la va gravar en una cinta de cassette perquè pogués escoltar-la sempre que volgués. La pobra devia pensar que em feia més il·lusió haver fet la coreografia de les nenes maques de la classe. Res més lluny.

Aquell estiu, sense ser-ne gaire conscient, vaig descobrir The Ronettes, *La guerra de les galàxies*, l'amor i la justícia. Quatre coses que jo encara no sabia que m'acompanyarien sempre.

**We'll make them turn their heads / every place we go*

Cançó: *Be My Baby*

Autor: The Ronettes

Disc: *Presenting the Fabulous Ronettes* (Phyllies Records, 1964)

La meva mare va haver d'interpretar com va poder el concepte de justícia. Foto: Steven Depolo

@mrspremise (<https://twitter.com/mrspremise>)